

Ami a berlini fekete füzetből kimaradt

A mikor meghalt az én jó barátom, Bakó András költő, teleírtam egy füzetet a gyászommal és az ő történeteivel. Berlinben fogtam a munkához. Ősz volt, eleinte ragyogó és véres, később nyirkos és utálatos. Nem minden történet kerülhetett abba a füzetbe. Akadnak történetek, amelyekről például egyszerűen megfeledkeztem. Mint például erről. Onnan kezdem, hogy milyen nyomorult egy alak is tud lenni az írő. Egyszer egy tóparti városkában voltam irodalmi tanácskozáson. A tó dögölt volt. Halott és zöld víztükrök, fürdőző egy szál se. A tóparton viszont a bodegák, a pecsenyesütők és a kisbüfék még lélegezték a fröccs, a sör és a sültkolbász illatát. Hát le lehetett oda menni. Egy délután neves, komoly írót tartott fölölvásást a tóparti táborban. Megfáradtam a mondatok szelíd áradásában, s óvatosan kisurrantam az előadóteremből. A tóparti bodegákra gondoltam. Hanem a következő pillanatban halk nyüszítést hallottam. Mintha a világ túlfeléről szólt volna egy elvesztett lelkecske. Megráztam a fejem. S akkor újra fölhangzott a nyüszítés. Dallamos és kétségbeesett hangocskák. Egy gyermek hangja! Gyanút fogtam, s a szemközti mellékhelységbe léptem. Halló! Klóros csönd, senki nem felel. Csak az írót pisíje rimelgetett locsogva a piszoárból. Halló, halló! Apa, hallottam egyszerre az egyik mellékhelységből. Benyitottam. Négyéves forma kisfiú üldögélt a vécékagylón.

Apa nem törli ki a fenekem, mondta.

És nézett rám. Megvizsgáltam. Valóban. Kis barna büszke kolbász alatta. Könny a szemében. Kitérőlttem a gyermek ülepét. Az apa jó két óra múlva tért meg a parttól, alkoholtól és napfénytől boldogan.

No és a Béluka, kérdeztem tőle.

Eszelősen a fejéhez kapott.

Szentséges úristen, a budiban felejtettem a gyereket!

Ez az írő magyar volt ugyan, de nem Magyarországon lakott. Van ilyen. Ez az írő Rösztől is délebbre lakott. Hozzá utazott el egyszer Bakó András költő estet tartani. Bakó általában örméssel és szorongva utazott. Ez már csak így volt. Abban a déli országban akkor már kegyetlen és véres háború dúlt. Még most is találunk tömegsrokat, és a sebek fájnak és nem gyógyulnak. Azon a földön olyan a gyűlölet, mintha az anyatejjel szívnák magukba a csecsemők. Ide utazott Bakó, fölolvastott néhány verset, pipázott és beszélgetett, okosan válaszolt a közönség kérdéseire, mely kérdések első sorban az élet értelmére, a költészet céljára, a költő feladatára vonatkoztak. Bakó összevonta a szemöldökét és válaszolt. Az ő életének az értelme a költészet, miközben a költészetének az értelme az élete. Ennyi, körülbelül. Este aztán jól beittak vendéglátójával, az írővel. Bakó másnap vonattal utazott vissza Szegedre. Az írő, aki egyszer a vécében felejtette a gyermekét, megmutatta Bakónak, melyik vonattal térhet haza. A restiben ittak még valamit. Aztán Bakó föl szállt, búcsút intett, kényelmesen elhelyezkedett, és lehunyta a szemét. Aztán mert költő volt, megcsalhatatlan, föl nyitotta. Idegen külváros suhant a vonatok előtt. Még éppen az utolsó külvárosi állomásnál leszállhatott. Aztán dadogva, a dühöt remegve hívta a vendéglátóját. Szinte hörgött, ahogy mondta. Az a vonat, amire fölültette, éppen a háborúba tartott.

Sz. Erzs.

Kiszely György professzor elhunyt

Súlyos vesztés érte a Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetemet: augusztus 4-én, egy nagy – ha nem a legnagyobb – októbergyéniséggel lett szegényebb. Dr. Kiszely György, egyetemünk emeritus professzora, az Orvosi Biológiai Intézet 1962 és 1975 között volt igazgatója életének 89. évében távozott az élők sorából.

Pályája Huzella professzor irányításával indult Debrecenben. Sugárzó egyénisége, világos okfejtése, híres jóindulata munkatársai és tanítványai odaadó szeretetét váltották ki. Elévülhetetlen érdemei szerzett az azal, hogy 1962-ben, amikor ez egyáltalán nem volt vesztélytelen, felismerte, hogy az orvosi biológia fejlődésének lehetősége a modern genetikai kutatásokban rejlik, így munkatársait a témák felé irányította. Alapító tagja és 10 éven át elnöke volt a Magyar Humán Genetikai Társaságnak, s tevékenysé-

gének köszönhető a hazai humán genetikai kutatások felzárkóztatása a nemzetközi mezőnyhöz.

Irányításával és útmutatásai alapján épült fel – sok harc és csalódás árán – a Somogyi utcai épület az Orvosi Biológiai Intézetnek. Ezzel is ércnél maradóbbr emléket emelt, de a legfontosabb, hogy orvosnemekedékek hosszú sorát tanította meg az élet tiszteletére, szakmája mellett a hivatására, arra, hogy „jó orvos csak jó ember lehet”, s arra is, hogy a gyógyító egyéniség talán még a gyógyszereseknél is fontosabb. Kiszely professzort az egyetem saját halottjának tekintik, s híven fogadjuk, hogy emléket nemcsak megőrizzük, de tőlünk telhetően igyekezzünk azt továbbadni az utánunk jövőknek. Temetéséről később történik intézkedés.

Szent-Györgyi Albert
Orvostudományi
Egyetem

● Illegális szemétkerakó

Mitől bűzlik a Vám tér?

A nyári csúcsideben „jól mutat” egy ilyen szemétdomb... (Fotó: Nagy László)

Városszerte gomba módra szaporodnak az illegális szemétkerakók. Egyre többen viszik az éj leple alatt a különböző féle hulladékokat elhanyagolt területekre, gondozatlan parkokba illetve eldugottabb terekre. A nyári melegben az állati tetemek, ételmaredek, valamint különféle kisebb vállalkozások melléktermékei nemcsak fertelmes bűzt árasztanak magukból, hanem a járványokat terjesztő rágcsálók és rovarok ideális búvóhelyeül is szolgálnak.

A városban sok vadlerakó „üzemel”, a Szélső sori Bika-

tónál például naponta 60-70 köbméter hulladék gyűlik össze. A Vám téren az idők óta ottthona mellett álló konténert a Környezetgazdálkodási Kht. múlt csütörtökön elvitte, de sokan még mindig utánfutókkal, kerékpárokkal oda hordják a szemétket. A lakók az elviselhetetlen bűz miatt nem szellőztethetnek. Több idős ember rosszul lett a rothadó döggök és ételmaredek szagától. Egy ilyen szemétkerakó elszállítására több száz ezer forintba kerül naponta. A Vám téri konténert azért szüntették meg, mert az ürítéséért nem fizetett senki, nem volt gazdája. Pedig az ürítés után pár órával már újból tele lett. Ha az otthon dolgozó megkérték a szemé-

telőket, hogy ne ide hozzák az orrfacsaró hulladékokat, akkor durván lehurrogták őket.

Az 4-es villamos megállójának padjai a hajléktalanok alkalmi szálláshelyei. A lerakott hulladékok naponta többször is átnézték és szét-dúlták a guberálók. A műanyag zsákokat és kartondobozokat szétvágták, tartalmukat átválogatták. A „munka” után a szétszórta szemétket a szél és a kóbor állatok továbbvitték. A szomszédos Cserepes sori piac néhány árusa a fölöslegessé vált csomagolóanyagokat és a rothadó gyümölcsöket és zöldségeket is ide dobálják.

Az illegális szemétkerakó-

kat fel kell számolni, mondta Varga Gábor, a Környezetgazdálkodási Kht. közterületfenntartó osztályának vezetőhelyettese. Az embereket rá kell venni arra, hogy lépjenek be a szervezett szemétszállításba és a tárolóedényekbe rakják a szemétket. Akinek magas ez az alapdíj, az ne a közterületekre szórja a hulladékát, hanem vigye el a központilag kiépített telepekre. Ilyen szelektív gyűjtőtelep a Sándorfalvi úton, Gyáláréten és Algyón létesült. Itt nemcsak tárolják és megsemmisítik a felgyülemlett hulladékot, hanem válogatják és előkészítik az újrafeldolgozásra.

Kormos Tamás

Ex libris Somogyi Károly

● Munkatársunktól

A könyvtárát Szegednek ajándékozó Somogyi Károly felbecsülhetetlen értékű gyűjteményének minden évben más-más részletével ismerkedhet a közönség – a tudós könyvtáros, Nagy Erzsébet jóvoltából. A Somogyi-könyv-

tárban nyaranta megrendezett kiállításai valódi művelődéstörténeti kincsesárak.

Aki rászánja az időt, hogy a könyvtár csendjében és hűvösében böngéssze a tárlókat és a látnivalók között eligazító jegyzeteket, érdekesítő időutazással ajándékozza meg

magát. Az európai művelődéstörténet, a könyvkultúra és könyvtártörténet évszázadait olyan szemüvegen látja az idei tárlat, amelyen át a szépség, az esztétikum varázsa is rabul ejt. Nagy Erzsébet ugyanis ezúttal az ex libris, a könyvekbe ragasztott, a tulaj-

donosról tájékoztató kis cédula alapján válogatta a kiállítás anyagát. Az ex libris mibenlétéről és fejlődéstörténetéről áttekintést adó tárlatrész mellett olyan különlegességek láthatók, amelyeket a világ legnagyobb könyvtárai is megirigyelhetnek.

● Társasházakról a Tisztelt Házban...

Törvény a panelpalotákról

Hamarosan egy törvénnyel gazdagabbak leszünk. A tervek szerint idén ősszel fogadják el a magyar parlament a társasházakról szóló új rendelkezést, amely egy 1977-es szabályozás helyébe lépne. S hogy mi-ben módosul majd társasházi életünk a törvény beiktatása után? Erről tartott a minap lakossági fórumot Rózsa Edit országgyűlési képviselő.

Valaha a társasház olyan irigylt otthonforma volt, aminek megvásárolására csak álmai-ban gondolhattak a kicsiny bér-ből és fizetésből élő magyar polgár. S bár ez az igazság elmondható a most épülő, leginkább fagyaltszínű, itt is csúcsos, ott is formás 6-8-10 lakásos társasotthonokra is, valami fontos időközben történt. A privatizáció nagy hevíletében társasházzá nyilvánított ama

rengeteg panelpalota, amivel a szocialista, és építő nagyipar áldotta meg ezt az országot. Így terelődött társasházi közösségbe néhol 60, máshol akár 600 család is – élvezvén e tulajdonforma ezernyi áldását, s legalább ennyi fájdalmát.

De legalább valami jó törvény ésszerű korlátok közé terelné a társasházak ügyeit! – vágyakoznak eme magán-otthonokkal büszkélkedő panellakók némi jogbiztonságra. Nos, eme törvény éppen készülében – tudhatta meg mindaz, ki ellátogatott Rózsa Edit országgyűlési képviselő-asszony lakossági fórumára a szegedi Deák gimnáziumba.

S meghallgatta ott Kakuk Lajosné, aki a Belügyminisztérium főtanácsosaként dolgozik ma is a törvénytervezet végső formába öntésén. Szakszóként gyűjtve csokorba azt a rengeteg gondot, amivel nap, mint nap háborúznak lakók is, közös képviselők is. Szó esett a

nem éppen hatékony, ám annál indulatosabb társasházi közgyűlésekről, a behajthatatlan hátralékokról, az egymáshoz láncolt lakóközösségekről, a bérbeadást nehezítő megkötésekről, akár egy lakó ügyemetet nyomorító vétőjáról, az ügyintézők munkáját gyakran gátló információk hiányáról.

Természetesen csodát nem lehet vámi az új törvényről – mondta a főtanácsos asztolándó passzus lehetne, hogy társasházi lakást csak akkor adhassanak el, ha a közös képviselő tanusítja, nincs fizetési hátraléka az eladónak. Ami pedig a közös helyiségek bérbeadását, netán a beruházások fi-

nanszírozását illeti – a készülő törvény tervezete lehetőséget biztosítana arra, hogy a tulajdonostársak az alapító okiratukban ne egyhangú döntéshez kapcsolják ezek megoldását, hanem elegendő legyen két-harmados szavazati arány is.

Végül egy csöppet sem elhanyagolható passzus: a közös képviselők munkáját szakképesítéshez kötné a törvény, öt év türelmi időt biztosítva a most aktívan ezügyekben munkálkodók számára. Mert hogy a megnövekedett feladatkör és felelősség súlya másként nem viselhető. S ez szent igaz. A krónikásként e fórumon részt vett zsurnaliszta pedig csak azon gondolkodik, e sorokat számítógéphez pötyögve – vajon mikor indul olyan tanfolyam, amelyiken a társasházakat szétverő vandálok jellemét palléroznák egy kicsinykét...?

Bátyi Zoltán

DM ajánló

MA

AZ IFJÚSÁGI IRODÁBAN (Dózsa Gy. u. 5.) 16.30–17.30 óra között külföldi ifjúsági cserékkel kapcsolatos tanácsadás; 17 órakor Amiga számítógépes klub.

HOLNAP

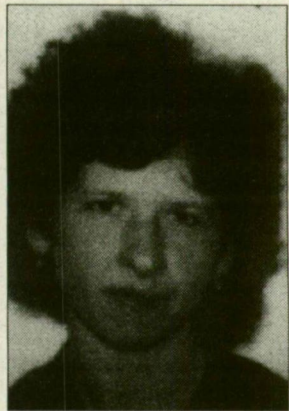
AZ IFJÚSÁGI IRODÁBAN (Dózsa Gy. u. 5.) D-pont diáktanácsadó szolgálat (diákélettel kapcsolatos kérdésekben) 13-tól 18 óráig. JÓTÉKONYSÁGI ÁRVERÉST rendeznek a Bírósági Árverési Csarnokban (dr. Boros J. u. 5/B.) 17 órakor.

A JATE-KLUBBAN 21 órakor Student est – nosztalgia-buli újdonságokkal.

SZEGEDI VAKÁCIÓ

Csütörtöki program: a Gyermekkönyvtárban – Figyeld meg a Vadasparkban, kutass utána a könyvtárban játékos foglalkozás (Uhu és barátai) 10 órától; a Dugonics moziban 15 órától Mese habbal című filmet vetítik.

Eltűnt, keresik

Bezdán Mária.

● Munkatársunktól

Vecsernyés Imréné, született Bezdán Mária 31 éves hölgy egy zákányszéki tanyán lakott, s innen indult el munkába július 11-én hajnali fél ötkor. Munkahelyére azonban nem érkezett meg, s azóta sincs róla hír. Az eltűnt nő kb. 155 centiméter magas, vékony testalkatú, gesztenyebarna, göndör, világos hajú és barna szemű. Eltűnésekor kék színű kabátot viselt, s nála volt egy virágmintás, felül cipzáras műanyag női táská.

A rendőrség kéri, hogy akik az eltűnt személy jelenlegi tartózkodási helyéről információval rendelkeznek, jelentkezzenek személyesen a Szegedi Rendőrkapitányságon (Párizsi körút 16–22.), vagy telefonon délután fél nyolc és délután fél négy között a 477-577-es szám 15-24-es mellékén, illetve a 107-es számon bármikor.

A MAI NAPON
a körpótlási jegyet 77%-on,
a MÁSZ-részenyt 65%-on,
a MÁSZ-részenyt 77%-on vesszük!
A közötti árak 100 000 Ft névértékig
jelenleg kötelezettség, get,
PAKET BRÓKER RT.
6722 Szeged, Kossuth L. sgt. 10-12.
Tel./fax: 62/323-144 7964/3